

РЕШЕНИЕ

№ 5315

гр. София, 12.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Цветанка Паунова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **5052** по описа за **2020** година докладвано от съдия Цветанка Паунова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Застрахователно дружество [фирма], чрез адвокат М. Г., срещу решение № 79846 от 30.04.2020г., постановено по н.а.х.д. № 2338/2019г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 16-ти състав. С това съдебно решение е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-30/16.01.2019г., издадено от В. С. – член на Комисията за финансов надзор, изпълняващ правомощията на заместник-председател на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл. 644, ал. 2, предл. 2 във вр. с ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането (КЗ) на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 (две хиляди) лева за нарушение на чл. 20, ал. 2 от Наредба № 49 от 16.10.2014г. за задължителното застраховане по застраховки „Гражданска отговорност“ на автомобилистите и „Злополука“ на пътниците в средствата за обществен превоз (Наредба № 49/2014г.).

В касационната жалба са наведени доводи, че обжалваното решение е незаконосъобразно, тъй като е постановено при допуснати съществени процесуални нарушения и при неправилно тълкуване на материалния закон. Сочи се, че описаното в АУАН и НП деяние не представлява административно нарушение. Освен това е

дадена неправилна правна квалификация на нарушението, както и не е коректно определена датата на извършване на нарушението. Претендира се отмяна на обжалваното решение, както и отмяна на потвърденото с него наказателно постановление.

Ответникът – Комисия за финансов надзор /КФН/, чрез процесуален представител юрк. Н., в съдебно заседание и с представени писмени бележки взема становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна.

С обжалваното решение Софийският районен съд е приел от фактическа страна, че в КФН е постъпила жалба от А. Л. Д., касаеща предявена пред ЗД [фирма] претенция за изплащане на застрахователно обезщетение, по която липсва произнасяне. По случая е извършена документна проверка, при която от застрахователя са изисквани обяснения и копие на цялата документация, отнасяща се до претенцията. При проверката е установено, че във връзка с настъпило застрахователно събитие, на 15.01.2018г. А. Д. е подал в ЗД [фирма] уведомление за изплащане на застрахователно обезщетение, като претенцията е заведена под № [ЕГН]/15.01.2018г. При завеждане на претенцията пред застрахователя са представени всички документи, необходими за установяване на претенцията по основание и размер и е извършен оглед на автомобила, като след тази дата от ползвателя на застрахователни услуги не са изисквани допълнителни доказателства. На 06.02.2018г. е съставен документ – Доклад № 181000118401/06.02.2018г., с който е определено застрахователно обезщетение по претенцията в размер на 105,24 лв. На 26.06.2018г. застрахователят е изплатил застрахователно обезщетение по банкова сметка на Д. в размер на 105,24 лв. След проверка на техническата експертиза, въз основа на която е определен размерът на застрахователното обезщетение, е установено, че обезщетението по претенцията е определено в нарушение на изискванията на Методика за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства, по задължително застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите (Методиката) по отношение на следните параметри: 1) налице е несъответствие на калкулираните в опис-заключението по претенцията сервизни нормовремена за ремонт на детайли /възстановителни операции/ за автомобили клас „С“ с приетите и заложили нормовремена в Приложение № 5 на Методиката; 2) налице е несъответствие на калкулираното в опис-заключението по претенцията количество основни и допълнителни материали за боядисване със заложените разходни норми за автомобили от клас „С“ в чл. 14 от Методиката; 3) в сравнителната експертиза по претенцията не са начислени разходи по ползване на бояджийска камера съобразно т. 5.2. от Приложение № 5 на Методиката.

Описаните несъответствия при определяне размера на обезщетението с изискванията на Методиката са приети за нарушение на чл. 20, ал. 2 от Наредба № 49/2014г., за което срещу застрахователя е съставен АУАН № Р-06-1028/11.09.2018г. Въз основа на

АУАН, при идентично фактическо описание на нарушението и дадена му аналогична правна квалификация, е издадено процесното НП, с което на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв., на основание чл. 644, ал. 2, предл. 2 във вр. с ал. 1, т. 2 от КЗ.

Приетата от съда фактическа обстановка е установена от приобщените по делото писмени доказателства, както и от показанията на актосъставителя.

При така установеното от фактическа страна, от правна страна съдът е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, твърдяното нарушение се явява доказано по несъмнен начин и не са налице основания случаят да се квалифицира като маловажен. Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Описанието на нарушението както в АУАН, така и в НП е достатъчно конкретно и не препятства възможността наказаното лице да разбере какво е административнонаказателното обвинение срещу него. Нарушението е индивидуализирано не само чрез посочване на коректната правна норма, но и чрез словесно описание на изпълнителното деяние чрез посочване на обстоятелствата, при които е било извършено, начина и средствата за осъществяването му. В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Съгласно чл. 499, ал. 2 от КЗ, при вреди на имущество обезщетението не може да надвиши действителната стойност на причинената вреда. Обезщетенията за вреди на моторни превозни средства се определят в съответствие с методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства, приета с наредбата по чл. 504.

Според чл. 504, ал. 1 от КЗ комисията приема наредба за условията и реда за извършване на задължителното застраховане по застраховките "Гражданска отговорност" на автомобилистите и "Злополука" на пътниците, както и за реда за тяхното отчитане, като съгласно ал. 2, т. 2 с нея се определя единна методика за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства. В изпълнение на тази законова делегация КФН е приела Наредба № 49/16.10.2014г.

В случая безспорно се установява от доказателствата по делото, че не е спазен законоустановеният ред за определянето на размера на обезщетение за вреди на МПС. Този ред е установен в чл. 20, ал. 2 от Наредба № 49 от 16.10.2014 г., като изрично се препраща към Методиката за уреждане на претенции за обезщетение за вреди, причинени на МПС съгласно Приложения № 1 - 6 от Наредба № 24 от 2006 г. Изискванията на Методиката са задължителни за застрахователите при определяне на обезщетение по претенция, заведена на основание задължителната застраховка „Гражданска отговорност“. Съгласно разпоредбата на чл. 4 от Методиката, същата се прилага като минимална долна граница в случаите когато не са представени надлежни доказателства (фактури) за извършен ремонт на моторното превозно средство в сервиз и за случаите, когато обезщетението се определя по експертна оценка. В случая са установени несъответствия със заложените сервизни нормовремена за ремонт на детайли в Приложение № 5 на Методиката, както и със заложените разходни норми за основни и допълнителни материали за боядисване за автомобили от клас „С“ съгласно чл. 14 от Методиката, а освен това в опис-заключението по претенцията не са начислени разходи за ползване на бояджийска камера съобразно т. 5.2. от Приложение

№ 5 на Методиката.

Неоснователни са доводите на касатора за недопустима намеса на КФН в граждански правоотношения между страните по договор за застраховка. В случай че увреденото лице не е съгласно с размера на изплатеното му обезщетение, то може да се обърне към гражданския съд на основание неизпълнение на сключения договор за застраховка. Това обаче не изключва контролните правомощия на КФН върху дейността на застрахователите и доколко същата е съобразена с нормативните изисквания в сферата на застраховането.

Не са налице основания нарушението да се квалифицира като маловажен случай. В случая се касае за формално нарушение, на просто извършване, поради което са неотнормими доводите, че от нарушението не са настъпили общественоопасни последици. В обжалваното решение е обсъден въпросът за маловажността на нарушението, акцентирано е върху значимостта на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране интересите на застрахованите лице чрез осигуряване на своевременно и ефективно произнасяне по застрахователните претенции. В заключение въззивният съд е извел законосъобразен извод, че е изключена приложимостта на чл. 28 от ЗАНН.

По изложените съображения не са налице основания за отмяна на обжалваното решение и същото като законосъобразно и правилно следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63, ал. 3 и 5 от ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от ЗПП във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Ето защо и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд, С.-град, VI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 79846 от 30.04.2020г., постановено по н.а.х.д. № 2338/2019г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 16-ти състав.

ОСЪЖДА Застрахователно дружество [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати в полза на Комисия за финансов надзор разности за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: